

Poštnina plačana v gotovini.

Cena 2.50 Dln.

OPERA

10

GLEDALIŠKI LIST

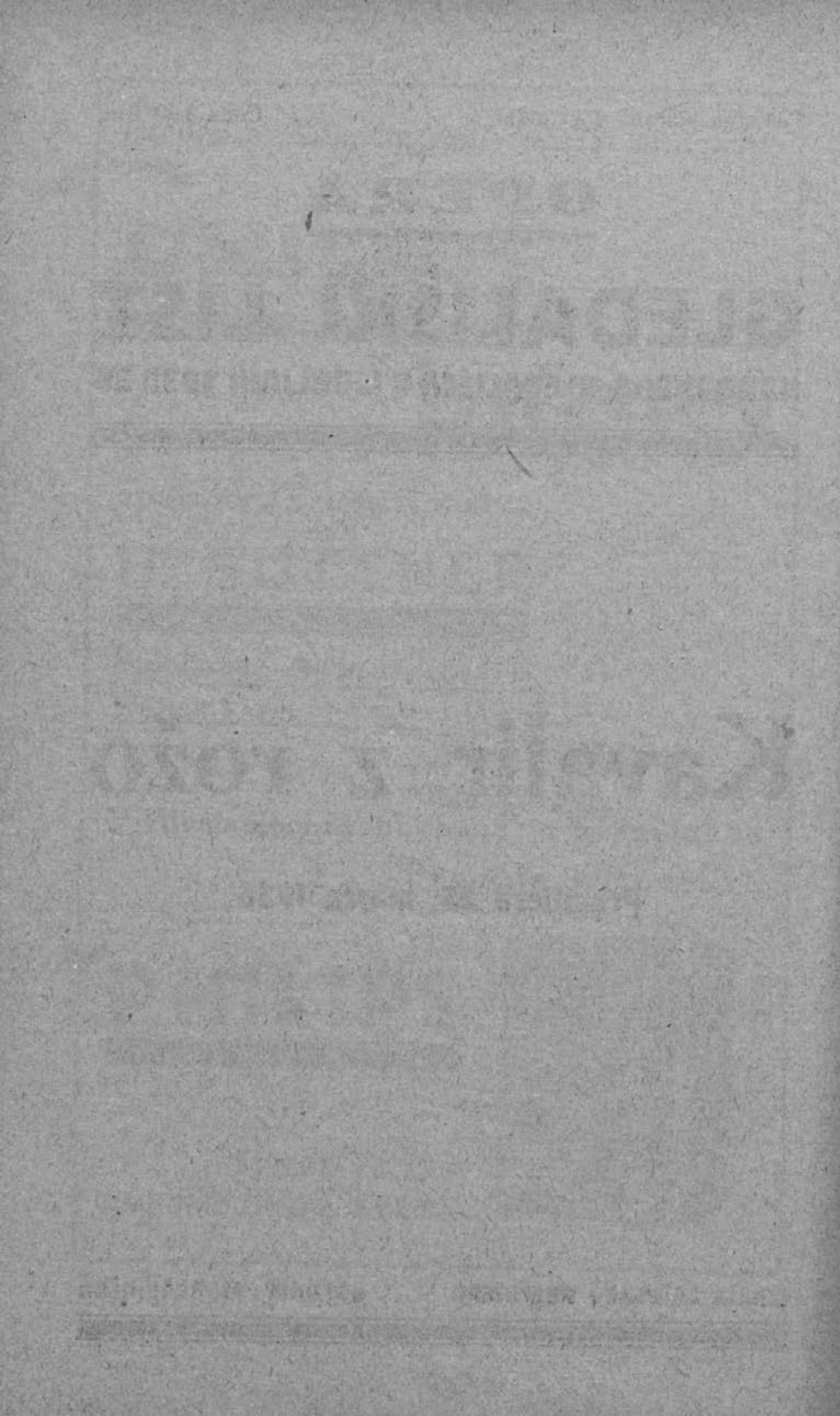
NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI 1935/36

Kavalir z rožo

Premijera 25. marca 1936

IZHAJA ZA VSAKO PREMIJERO

UREDNIK : M. BRAVNIČAR

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

Izhaja za vsako premijero

Premijera 25. marca 1936

Rihard Strauss — Kavalir z rožo

Ko je R. Strauss napisal svoj glasbeno dramatski prvenec je imel za seboj že tri znamenite simfonične pesnitve (»Don Juan«, »Matbeeth«, »Smrt in povelicanje«), ki so sprožile mnogo črkarskih pravnih med takratnimi glasbenimi esteti in pismarji. Richard Strauss je v teh pesnitvah kot simfoničar prelomil s tradicijo in vzdržal na začrtani poti do popolne zmage. Kot dramatik pa je ubral in hodil drugačno pot. Njegov prvenec »Guntram«, za katerega je napisal tekst sam, nosi mnogo znakov Wagnerjeve muze. Šele v svoji tretji operi »Salomi« je Strauss rezko pretrgal vse vezi s tradicijo in ustvaril nov glasbeni govor, ki ni imel primere v prejšnji operni tvorbi. Kakor skoraj noben operni prvenec, tudi »Guntram« ni bil goden za dolgo življenje. Straussova druga opera je bila enodejanka »Feuersnot«; nastala je sedem let po prvem opernem neuspehu. (Prva uprizoritev 1901.) V razdobju med tema operama je Strauss zložil svoje najpomembnejše simfonične pesnitve (Till Eulenspiegel, Also sprach Zarathustra, Don Quixote, Ein Heldenleben). Enodejanki »Feuersnot« sta sledili še enodejanki »Saloma« in »Elektra«, dve samostojni pesnitvi, ki ju je Strauss napolnil s svojo glasbo, ne da bi bili prirejene za libreto. Poslej doživi Straussovo operno delo prerod in preokret, ki je pripeljal vso njegovo dramatsko tvorbo v drugo smer. Pesnik »Elektre« Hugo v. Hofmannsthal je vstopil v stalno umetniško zvezo s skladateljem in ta zveza je postala usodna za vse nadaljnje Straussovo operno delo. Enodejanki »Elektri« je neposredno sledil »Kavalir z rožo«. V seznamu Straussovih del je navedena prva z op. 58., druga pa z op. 59. Do »Elektre« je Strauss potreboval samostojnih glasbenih dram, od te drame dalje pa librete v smislu prejšnjih oper. Hofmannsthal je bil tisti pesnik, ki je lahko ustregel tudi tej Straussovi želji. Strauss je dolgo iskal primeren sužet za lahko komedijo, ki bi ga rešil težkih in mračnih, bolnih in psihopatoloških postav iz njegovih prejšnjih oper. »Kavalir z rožo« je s svojo vedrino, prisrčnostjo in pestrostjo nastrojen popolnoma zadovoljil Straussove želje,

ker je v njem našel bogatih prilik, da je izživel svoje artistske zmožnosti in sposobnosti. Hofmannsthal je napisal »Komedijo za glasbo«, ki se odigrava na dunajskih tleh v času Marije Terezije. Na oder je pričaral Dunaj iz starih časov, oblečen v rokoko, z vsemi njegovimi plemiškimi ceremonijami, intrigami in ljubezenskimi zgodbami. Zunanja zgradba »Kavalirja z rožo« se naslanja na vzorce tridejanske komične opere. Tudi skladatelj se približuje temu načinu z zaključenimi arijami, dvospevi, trospevi in večjimi vokalnimi enotami, kakor jih najdemo v vseh klasičnih komičnih operah. Med te bolj ali manj zaključene enote vpleta skladatelj priprosti, tekoči konverzacijski govor, ki se izraža z govornim petjem in brbljanjem v trganih ritmih in energičnih intervalnih skokih. Razlika med glasbenim konceptom »Salome« in »Elektre« ter med »Kavalirjem z rožo« je izredno velika. Glasba prvih dveh je zaradi silne dinamičnosti razpadala na majhne koščke, glasba »Kavalirja z rožo« pa veže vse enote v celoto in jih drži povezane. V tej Straussovi operi je pevška črta dobila zopet svojo polno vrednost in naravno lepoto, nihče več ji ne dela sile, da bi jo potlačil v onemoglost. Tudi orkester je v tej komediji z glasbo v drugačnem odnosu do scene in pevcev, kakor v prejšnjih Straussovih glasbenih dramah. Orkester se sicer še vedno opaja z lastnim bleskom, vendar se v tej komediji že lepo zliva in strinja s pevskim glasom v zaokroženo enoto. Nad vsem delom pa vlada bujna melodija, ki ima v sebi čar južnega sonca in lahkoto dunajskega ozračja. Omembe vredno je prevladovanje plesnega ritma, ki polni vse delo s svojevrstnim nastrojenjem. Čeprav se dejanje godi v času menuetov, saraband in gavot, je Richard Strauss vzel za podlago plesnega gibanja dunajski valček. Valčkovi ritmi se oglašajo vsepovsod iz bogate partiture, Strauss se igra z njimi v najrazličnejših položajih komedije. Trditi bi lahko, da je ves »Kavalir z rožo« zasidran v dunajskem valčku. Z njim je dosegel črto tiste erotike, ki veje iz vsega dela, z njim je dosegel tudi lahkoten ton komedije rokoko in brezskrbno razpoloženje v vsem dogajanju. Nekateri kritiki so Straussu hudo zamerili, da je za svojo glasbeno komedijo segel po tako »cenenem« sredstvu in preplaval partituro svojega »Kavalirja« z običajnim valčkom, ki naj bi ostal operetni rekvizit ne pa izrazno sredstvo za komično opero. Strauss bi brez dvoma lahko napravil tudi drugače, izognil bi se tudi zgodovinskemu anahronizmu, a tega ni storil iz gledališkega nagona, ki je izbral izmed mnogega najboljši. Valčke smejo pisati samo skladatelji z močno melodično invencijo. Strauss je velik melodik z bujno fantazijo, zato se ni pregrešil zoper sebe, če je oblekel glasbene misli v zibajoči tričetrtinski ritem. Izrek nekega pesnika: »Bog ima večje dopadenje nad dobrim valčkom, kakor nad slabo mašo«, velja na tem mestu tudi za Straussa.

»Kavalir z rožo« je učinkovita in z gledališko krvjo prežeta opera. Iz vsega dela čutimo, da je bilo napisano z voljo in hotenjem po neposrednosti. Prav zaradi tega hotenja so se v delo vrinile nekatere neskladnosti, ki motijo čistost sloga in enotnost zgradbe, vendar je ta pomanjkljivost v prvi vrsti le artističnega značaja. Kakor sem že omenil, je skladatelj slikal dobo menuetov, saraband in gavot z valčkom, ki se je razvil prav za prav šele 100 let pozneje. V tem oziru skladatelj ni hotel ostati veren zgodovini pač pa je v drugem dejanju upošteval zgodovinsko dejstvo ter ustvaril »Canzono« v slogu in občutju italijanskih klasikov iz 18. stoletja, (poje jo tenorist pri leverju). V tej operi srečamo še več takšnih drobnih časovnih in slogovnih nesoglasij, ki pa so opazljiva le pod drobnogledom in v luči stroge glasbene estetike. R. Strauss je napisal »Kavalirja z rožo« za gledališče in za občinstvo, ta dva pa sta ga sprejela takoj po prvi uprizoritvi in ga uvrstila v železni spored ter med najbolj poljudne in največkrat izvajane Straussove opere.

Prva izvedba »Kavalirja z rožo« je bila 26. januarja 1911. v Dresdenu. Pred dvema mesecema je torej praznoval svoj 25letni jubilej. Od prve uprizoritve do danes ni izgubila ta ljubka komdija prav nič svoje svežosti, nasprotno zrasla je po privlačnosti in se izvaja pogostejše kot prej. Okus sodobnega občinstva je mnogo bližji glasbi »Kavalirja z rožo«, kakor »Salomi« in »Elektri«. Vedrina in lahkota sta današnjemu času bolj potrebni kakor prejšnjemu, zato bo »Kavalir z rožo« v našem opernem sporedu dobrodošel in upamo, da bo ostal v njem za stalno.

M. B.

Rihard Strauss v zrcalu glasbene zgodovine

Glasbeno zgodovino zadnjih 50 let izpolnjujeta v nemški glasbi dve močni skupini skladateljev: na eni strani Wagner, Liszt, Bruckner in Brahms, na drugi pa Rihard Strauss, Mahler in Reger. S prvimi je romantična struja dosegla svoj višek in zadnje gigantsko osedotočenje vseh moči v izraznih sredstvih. Od tod dalje se razvojne linije cepijo pri vsakem narodu drugače. Pri Nemcih se zadnji odtenki romantike iztekajo v pozno romantiko, ki jo predstavljajo Strauss, Mahler in Reger; razvoj francoske in ruske glasbe pa teži dosledno k oblikovanju impresionističnega sloga, medtem ko se v Italiji naslanjajo na stare vire in črpajo iz preizkušenih in uveljavljenih glasbenih zakladov. V operni tvorbi so v tej dobi postavili mejnike Wagner s svojimi glasbenimi dramami, Verdi s svojimi operami, Bizet s »Carmen« in Musorgski z »Borisom«. Romantiko so nadaljevali pozni romantiki. Najizrazitejši zastopniki so bili,

kakor smo že omenili R. Strauss, G. Mahler in M. Reger, in z njimi dospemo že v novo stoletje, kajti njih doba obsega čas od 1890 do 1914. V tem času se je obraz glasbenega življenja temeljito izpremenil — Wagnerjevo delo je končano in pregled postaja vedno bolj jasen. Pojavijo se nasprotniki njegove struje, ki se rekrutirajo v prvi vrsti iz pristašev moderne revolucije, — to je reakcije, ki je nujno nastopila kot posledica izživelja-joče se romantike. Izrazna sredstva se nečuvno pomnožijo, tehnika orkestra se razvije, barvitost postane bistveni del inštrumentalne glasbe, orkester se poveča do izredne velikosti, pritegnejo mu nove inštrumente z razširjenimi obsegi posameznih skupin, vse to pa rodi nebroj novih zvočnih kombinacij. Orkester doseže svoj največji razmah in razvoj, vsi ti zunanji znaki vrhunca pa so obenem znaki zaključka romantične smeri.

Če natančno premotrimo vse prvine tega glasbenega sloga, opazimo sledove, ki vodijo od Liszta do R. Straussa, od Brucknerja do Mahlerja in od Brahmsa do Regerja. Največkrat imenovana zveza Wagner - R. Strauss se v tej luči pokaže kot najmanj opazljiva, čeprav zasledimo tu pa tam v Straussovih tematičnih osnovah Wagnerjeve odtise. Teh primerov pa je v vsej veliki Straussovi tvorbi tako malo, da sinteza Wagner-Strauss nikakor ni upravičena.

Za razčlenbo glasbenega sloga je tematika najnaravnejše izhodišče. Straussova tematika je zgoščena, glasbene misli so ritmično živahne, nabite z energijo ter drviyo skozi kalejdoskop menjajočih se harmonij. Viški fraz nastopajo naglo, motivi in teme nimajo v sebi takih razvojnih možnosti kot pri Wagnerju, temveč se le ponavljajo in kvečjemu stopnjujejo dinamično in inštrumentalno. Pri razčlenjevanju Straussove glasbe je važnejša njegova harmonija. Že Wagnerjeve harmonije so razburljivo vplivale na poslušalce, kritiki so ostro obsojali »nesmiselno kopičenje disonanc«; v poročilih o Wagnerjevi glasbi se je često čitala beseda »nezvočnost« (Missklang), zato se nam zdi umljivo, da je bil v zvezi s Straussovo glasbo prvič v zgodovini rabljen izraz »kakofonija«. Čas pa je vse Wagnerjeve »nezvočnosti« in Straussove »kakofonije« omilil in ublažil. Wagner je postal milozvočen in Straussove »kakofonije« v »Salomi« in »Elektri« so postale nedolžne harmonije. Naiven in nepojmljiv se nam zdi tudi klic glasbenih kritikov in estetov po harmoničnih zakonitostih v času nastajanja Wagnerjevih in Straussovih umotvorov. Strauss je spretil harmonijo ozkih spon in ji dal v okviru zakonitosti večjo svobodo in izrazno možnost. R. Strauss se v svojih harmonijah poslužuje poleg kvintnega sorodstva tudi terenih in hromatičnih harmonij. Med temi zvezami se harmonije neovirano izživeljajo, izraz se neprestano menja, bolj in bolj se izgublja temeljna harmonija, na katero bi se te izvedene in slučajne harmonije mogle opirati. Melodična linija nima več podpore v trdni harmonični podlagi, na kateri

bi počivala, zato postane nemirna, dinamično razgibana, se spreminja in drsi od ene harmonije do druge, prepuščajoč jim glavno besedo. Tam kjer prevladuje barvitost, pa razpadajo tudi harmonije v neizrazite tvorbe. Strauss je barvitost stopnjeval do takih mej, da je z njo potisnil v ozadje vsa druga sredstva glasbenega izraza. Pri njem so posamezni inštrumenti dobili velike vloge kot barve; s tem je pomnožil možnost barvnih kombinacij in razdelil enotnost zvoka v nešteto majhnih substanc. Vsa ta pot je vodila k razvoju impresionizma. Zaradi cepljenja melodične linije v mnogo barvnih skupin je postala zastrta, prvotna misel je celo izginila, tako da je barva postala glavna prvina Straussove glasbe. Razumevanje Straussove glasbe je bilo prav zaradi tega otežkočeno, zato ni čudno, da je pred leti veljal za največjega glasbenega revolucionarja, pri mnogih kritikih celo za šarlatana, ki sicer popolnoma obvlada vso skladateljsko tehniko, a jo uporablja samo, da z njo dosega zunanje učinke in trenutne, a senzacionalne uspehe.

Danes Straussova glasba ni več problem. V zrcalu glasbene zgodovine je njegova podoba že popolnoma jasna in razločna. Njegov pomen v razvoju polpretekle glasbene dobe je velik, čeprav je njegov sijaj v razmeroma kratkem času izgubil mnogo prvotnega bleska. Med najbolj sveže umetnine njegove plodovite glasbeno dramske muze spada še vedno »Kavalir z rožo«. Ta pristna dunajska opera po glasbi in vsebini je tudi njegov največji in najtrajnejši uspeh. Ljubek okoliš in bogato inventivna glasba pridobivata občinstvo, zato bo še dolgo ostala v stalnem sporedu svetovnih gledališč.

Dr. D. Švara.

Vsebina

I. dejane. Spalnica maršalke. Po ljubezenski noči z mladim, ognjevitim Oktavijanom se v maršalki vrstijo čustva nežnosti, očitkov, nemira in strahu, ker se boji, da bi se maršal prežgodaj vrnil z lova. Majhen zamorček prinese zajtrk. Iz predsobe se začuje hrup in maršalka domneva, da se je soprogo vrnil. Oktavijan se mora skriti. Prišel pa ni general, temveč bratranec Ochs, ki hrupno zahteva vstop od služinčadi, ki mu to brani. Medtem se je Oktavijan preoblekel v sobarico; v trenutku, ko hoče zapustiti sobo, vlomi Ochs nasilno in zagleda srčkano sobarico, ki mu že na prvi pogled ugaja. Ochs sporoči maršalki svojo zaroko z mlado hčerko jarega plemenitaša, vojnega dobavitelja Faninala, ki je zelo bogat in ne najboljšega zdravja. Oktavijan hoče odnesti zajtrk. Ochs naroči, naj prinese tudi njemu zajtrk in tako prisili sobarico — Oktavijana, da ostane in posluša njegova naročila. Ochs pripoveduje maršalki, da bi potreboval za poroko starešino, ki bi po starem plemi-

škem običaju predal nevesti srebrno rožo, in jo vpašuje za svet; tudi notarja potrebuje, ki da bi mu sestavil ženitbeno pogodbo. Maršalka mu obljubi vse, vendar Ochs noče oditi in zadržuje tudi Oktaviana, ki bi ga rad pridobil za sobarico svoji nevesti. Maršalka predlaga v svoji prešernosti Oktavijana za kavalirja z rožo in pokaže Ochs u njegovo medaljonsko sliko; Ochs je sporazumen s tem. Oktavijan pozove prosilce, ki čakajo v predsobi in se tako izmakne Ochs. Prosilci, trgovci, lasuljarji, glasbeniki in pevci, učenjak in notar vstopijo in predložijo svoje želje. Ochs ukaže notarju, naj sestavi ženitbeno pogodbo, medtem poje pevec svojo arijo, ki jo pa nenadoma prekine, ko Ochs zakriči na notarja, ker mu dela težkoče pri določanju dote. Maršalka odslovi ljudi. Valzacchi in Anina se Ochs u ponujata za špijsko službo, Ochs pa sprašuje, kje je lepa sobarica. Slednjič odslovi maršalka tudi Ochs u, ki ji pred odhodom izroči srebrno rožo za kavalirja. Sedaj, ko je sama, se maršalka čuti postarano in s tiho otožnostjo se poslovi od sreče in mladosti. Tudi Oktavijan, ki se je vrnil oblečen v jahalno obleko, je kljub zagotavljanju ljubezni ne more potolažiti. Odslovi ga, a kmalu se kesa, da ga ni vsaj poljubila; hitro pošlje, naj ga pokličejo nazaj, toda prepozno, ne najdejo ga več. Zato pošlje k njemu svojega mralega zamorčka s srebrno rožo in se zopet zatopi v otožnost.

II. dejanje. Dvorana v Faninalovi palači. Faninal se poslovi od svoje hčerke Zofije in gre po ženina. V hiši in na cesti vlada veliko vznemirjenje zaradi velike časti, ki jo bo s to ženitbo deležna družina, ki je bila še nedavno navadna meščanska družina. Zofija prosi Boga za ponižnost, ko pa vstopi z velikim spremstvom grof Oktavijan Rofrano in ji izroči rožo, vzplamti v njej ponos in zavest sreče. V navzočnosti Duenne se razvije med Zofijo in Oktavijanom pogovor in oba začutita nežno nagnenje drug za drugega. Ko pa vstopi Ochs je Zofija ogorčena nad njegovim vedenjem. Ochs se predstavi Oktavijanu in izrazi domnevo, da je maršalkina sobarica zaradi velike sličnosti najbrže Oktavijanova nezakonska sestra. Nato se nerodno nežen obrne k Zofiji, ki pa se mu odmika, kar starega Ochs u še bolj razdraži. Skuš a jo razvneti s »čustveno« plesno pesnitvijo, vendar zaman; ko pa ostane Zofija sama z Oktavijanom ni treba ljubezni med njima nobene vzpodbude več. Valzacchi in Anina prisluškujeta in vidita poljub. Takoj pokličeta Ochs u, ki pa tega dogodka ne vzame preveč resno in tragično. Ochs hoče s silo odvesti Zofijo v sosedno sobo, da bi podpisala ženitbeno pogodbo, tedaj pa potegne Oktavijan svoj meč in v boju rani svojega nasprotnika. V hiši je največje razburjenje. Faninal besni — Oktavijan odide in tolaži Zofijo, da bo še slišala o njem. Anina prinese ranjencu pisemce, ki mu ga je pisala maršalkina sobarica, da je prosta in da čaka odgovora. Ochs je ves iz sebe in gre, pojoč plesno pesmico, pisat odgovor.

III. dejanje. Posebna soba v neki gostilni. Na odru se odigra nema slika z glasbo. Slika kaže priprave za nameravano komedijo, ki jo je Oktavijan zamislil, da bi ujel in razkrinkal starega Ochsa. Intriganta Valzacchi in Anina sta sedaj v Oktavijanovi službi; zapustila sta Ochsa, ker jima ni hotel plačevati za njuno službo. Oktavijan je preoblečen v meščansko deklico in opazuje priprave za to komedijo, prireditelje in pomagače dobro plačuje iz svoje obilne mošnje. Valzacchi privede nekaj »gospodov«, jim odkaže prostore in preizkuša razne skrivnostne izhode ter hitro prihajanje in odhajanje teh gospodov. Z natakarijem prižgeta sveče, tedaj vstopi Ochs z namišljeno maršalkino služkinjo pod roko. Hitro ugasne nekaj sveč in odpusti godbo, ker se boji prevelikega računa. Tudi natakarije odslovi, Valzacchiju pa obljubi napitnino, če mu bo pomagal mešetariti, da račun ne bo prevelik. Oktavijan, preoblečen v maršalkino sobarico, igra vlogo naivno koketne gospodične. Ochs se vsede za mizo. Podobnost sobarice s kavalirjem z rožo spravi starega ljubimca nekoliko iz ravnovesja. Kmalu postane Ochs nežen in prične dvoriti lepi gospodični, tedaj pa se začno prikazovati v steni in kotu sobe razne postave in prikazni, kakor bi bila soba začarana. V spremstvu Valzacchija nastopi Anina v žalni obleki, gre proti Ochsu in trdi, da je njen soprog, kmalu nato planejo proti njemu štirje otroci in kličejo: papa! Gostilničar, ki je ves prizor videl, svari starega Ochsa pred mnogoženstvom. Ves iz sebe in silno ogorčen pokliče Ochs s ceste policijo. Komisar pride in začne Ochsa strogo zasliševati. Ker ne vé, kako bi se izmotal iz neprijetnega položaja in da bi mu napravil čimprej konec, izjavi komisarju, da je »sobarica« njegova zaročenka in Faninalova hčerka.

Medtem so se natrpali pri vratih gostje, godbeniki in služinčad. Faninal nastopi; poklical ga je Valzacchi s pretvezo, da ga želi Ochs, Faninal seveda noče priznati te hčerke za svojo. Hitro pokličejo še Zofijo; ta vpričo vseh ponovno odkloni Ochsa. Faninal se razjezi in postane tako togoten, da ga morajo odvesti v sosedno sobo; Zofija in ostali mu sledijo. Komisar zaslišuje Ochsa dalje, na Oktavijanov migljaj pa preneha in izgine v pregradek, odkoder prifrči obleka sobarice. Končno pride tudi maršalka, ki reši Ochsa iz neprijetnega položaja s tem, da mu razjasni vso zadevo kot farso in komedijo. Ochsa odslovi in mu istočasno sporoči željo Zofijinega očeta, naj se nikdar več ne približa njegovi hiši. Ko Ochs ugleda še demaskirano Anino in Oktavijana v moški obleki, se mu odpro oči. Zato pobegne. Oktavijan stoji v veliki zadregi med Zofijo in maršalko. Zadnja pa se mirno in brez besed odpove svoji nedovoljeni sreči in neopazno izgine. Zofija in Oktavijan ostaneta sama ter se združita v nežnem dvospevu. Maršalka se vrne še enkrat in odvede Faninala v svojem vozu domov; Zofija in Oktavijan odideta za njima. Dejanje zaključi mali zamorček, ki pride kot

poslednji še enkrat v sobo in pobere robček, ki ga je izgubila Zofija.

*

Prihodnji operni spored

Prve dni aprila se uvrsti v spored opernega gledališča operetna novost »Pesem ljubezni«, ki jo je zložil kapelnik Josip Raha. Besedilo je napisal po skladateljevi ideji M. Simončič. V glavnih vlogah sodelujejo: Španova, Cankarjeva, Rakarjeva, Franel, Peček, Rus in Zupan. Opereto, ki je bogata na plesnih vložkih režira P. Golovin, glasbeno vodstvo ima skladatelj operete.

Razno

R. Strauss je dirigiral v monakovski operi svojega »Kavalirja z rožo« v spomin na 25 letnico premiere, ki je bila 26. januarja 1911 pod taktirko Feliksa Mottla.

*

Straussovo simfonično pesnitev »Till Eulenspiegel« so uprizorili scenično v gledališču v Essenu.

*

Po vzoru salzburških festivalov bodo letos priredili tudi v Frankfurtu glasbene in gledališke slavnostne tedne.

*

Umetniška sekcija narodno socialistične stranke v Monakovem namerava ustanoviti ambulantno opero.

*

V Frankfurtu pripravljajo mednarodni teden za cerkveno glasbo.

*

Arthur Honegger je napisal glasbo k Paul Claudelovemu baletu »Jeanne d'Arc na meji«. Prvič bo izvajan z Ido Rubinsteinovo v pariški operi.

*

V Zagrebu so z velikim uspehom izvedli 27. II. t. l. »Signorino Gioventu« in »Nikotino«, dva baleta češkega skladatelja V. Nováka, ki je pri nas znan po operi »Laterna«.

Lastnik in izdajatelj: Uprava Narodnega gledališča v Ljubljani. Predstavniki: Oton Zupančič. Urednik: Matija Bravničar. Za upravo: Karel Mahkota. Tiškarja Makso Hrovatin. Vsi v Ljubljani.

KOLINSKA CIKORIJA

je naš

pravi

domači
izdelek

Kje kupim najboljšo in najcenejšo moško in deške obleke domačega izdelka?
Pri tvrdki

OLUP JOSIP, Ljubljana
STARI TRG 2

Velika zaloga sukna, kamgarnov iz priznanih tuzemskih in inozemskih tovarn. Obleke se izvršujejo tudi po naročilu in konkurenčnih cenah.

Velika zaloga moškega perila iz lastne tovarne Triglav

TELEFON 35-61

Smučarsko opremo

po najnižjih cenah in v kvalitetnem blagu Vas postreže

KOLB & PREDALIČ
Kongresni trg 4

Kavalir z rožo

muzikalna komedija v treh dejanjih, napisal H. v. Hofmannsthal, prevedel N. Štritof, uglasbil Richard Strauss.

Dirigent: dr. D. Švara

Maršalka, kneginja Werdenbergova	M. Kogejeva
Baron Ochs von Lerchenau	J. Betetto k. g.
Octavian, imenovan Quinquin, mlad plemič	Z. Gjungjenac
Gospod pl. Faninal, bogat plemenitaš	V. Janko
Zofija, njegova hčerka	I. Ribičeva
Mladenka Mariana, družica	Z. Župevčeva
Valzacchi, intrigant	S. Banovec
Anina, njegova spremljevalka	Št. Poličeva
Policijski komisar	D. Zupan
Dvorni oskrbnik maršalke	F. Jeltnikar

Zamorček, lakaji, hajduki, služinčad, gostje, muzikanti, straža, otroci in razne sumljive prikazni.

Godi se na Dunaju, v prvih letih vladanja Marije Terezije.

Kostume izdelala A. Remškar in F. Remškar.

Ojačevalno napravo je dobavila tvrdka R. z. z. o. z. v Ljubljani, Miklošičeva cesta 7.

Režiser: C. Debevec

Dvorni oskrbnik Faninala	J. Rus
Notar	A. Perko
Krčmar	I. Franci
Pevec	J. Gostič
Tri plemenite sirote	Š. Ramšak
	M. Mišič
	P. Rupnik
Modistka	P. Kobau
Trgovca z živalmi	S. Lukman

Blagajna se odpre ob pol 20.

Začetak ob 20.

Konec po 23.

Parter: Sedeži I. vrste	Din 40-
II. - III. vrste	36-
IV. - VI. "	32-
VII. - IX. "	28-
X. "	24-
XI. "	24-
Lože: Lože v parterju	120-
I. reda 1-5	120-
6-9	140-

Dodatni ložni seji:	Din 20-
Parterju	22-
Balkon: I. vrsta	24-
II. "	20-
III. "	16-
I. balkon	20-
II. "	10-

Galerija: Sedeži I. vrste	Din 12-
II. "	10-
III. "	10-
IV. "	8-
V. "	8-
Stojšče	2-
Dijaško stojšče	5-

VSTOPNICE se dobivajo v predprodaji pri gledališki blagajni od 10. do pol 1. in od 3. do 5. ure. Predpisana taksa za penzije je vračunana v cenah.

Predno si nabavite radio aparat si oglejte
zalogo

PHILIPS

RADIO

aparator, pri zastopstvu

H. SUTTNER

Ljubljana, Aleksandrova 6

TELEFON ŠTEV. 34-70

Ugodni plačilni pogoji
Predvajanje brezobvezno in brezplačno
Prodaja na obroke

PHILIPS

NAJVEČJA
RADIOINDUSTRIJA SVETA

